

Άρειος Πάγος 813 / 2020 (Ζ, ΠΟΙΝΙΚΕΣ) Προσκόμιση ποινικών καταδικαστικών αποφάσεων και κατηγορητη- ρίων σε πολιτική δίκη

Επιμέλεια: Ιωάννα Μάρκου

Απόσπασμα κειμένου απόφασης¹

«[...] Κατά το άρθρο 1 του Ν.2472/1997, "Προστασία ατόμου από την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα" ([...]), αντικείμενο αυτού του νόμου είναι η θέσπιση των προϋποθέσεων για την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα προς προστασία των δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών των φυσικών προσώπων και ιδίως της ιδιωτικής ζωής. [...] Εξάλλου, κατά το άρθρο 3 παρ.1 του Ν. 2472/1997, οι διατάξεις αυτού "εφαρμόζονται στην εν όλω ή εν μέρει αυτοματοποιημένη επεξεργασία, καθώς και στη μη αυτοματοποιημένη επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, τα οποία περιλαμβάνονται ή πρόκειται να περιληφθούν σε αρχείο". Στο άρθρο 4 παρ.1 ορίζεται, ότι "τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα για να τύχουν νόμιμης επεξεργασίας πρέπει: α) να συλλέγονται κατά τρόπο θεμιτό και νόμιμο για καθορισμένους, σαφείς και νόμιμους σκοπούς και να υφίστανται θεμιτή και νόμιμη επεξεργασία εν όψει των σκοπών αυτών". Στο άρθρο 5 παρ.1 ορίζεται, ότι επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα επιτρέπεται μόνο όταν το υποκείμενο των δεδομένων έχει δώσει τη συγκατάθεσή του, ενώ, σύμφωνα με την παρ.2[ε'] του ως άνω άρθρου, "Κατ' εξαίρεση επιτρέπεται η επεξεργασία και χωρίς τη συγκατάθεση, όταν: ... ε) Η επεξεργασία είναι απολύτως αναγκαία για την ικανοποίηση του έννομου συμφέροντος που επιδιώκει ο υπεύθυνος επεξεργασίας ή ο τρίτος ή οι τρίτοι στους οποίους ανακοινώνονται τα δεδομένα και υπό τον όρο ότι τούτο υπερέχει προφανώς των δικαιωμάτων και συμφερόντων των προσώπων στα οποία αναφέρονται τα δεδομένα και δεν θίγονται οι θεμελιώδεις ελευθερίες αυτών". [...] Το παραπάνω επιχείρημα αντλείται από το άρθρο 7 παρ.2γ' του Ν 2472/1997, [...] σύμφωνα με το οποίο, "Κατ' εξαίρεση επιτρέπεται η συλλογή και η επεξεργασία ευαίσθητων δεδομένων, καθώς και η ίδρυση και λειτουργία σχετικού αρχείου, ύστερα από άδεια της Αρχής, όταν συντρέχουν μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: ... γ) Η επεξεργασία αφορά δεδομένα που δημοσιοποιεί το ίδιο το υποκείμενο ή είναι αναγκαία για την αναγνώριση, άσκηση ή υπεράσπιση δικαιώματος ενώπιον δικαστηρίου ή πειθαρχικού οργάνου". Προϋπόθεση όμως για τη νόμιμη εφαρμογή της παραπάνω διάταξης είναι ότι τα δεδομένα, των οποίων ζητείται η χορήγηση ή τα οποία χρησιμοποιούνται καθ' οιονδήποτε τρόπο, πρέπει να είναι απολύτως αναγκαία

¹ Όπως αυτή έχει δημοσιευτεί στην Ιστοσελίδα του Αρείου Πάγου — www.areiospagos.gr, όπου δημοσιεύονται αποφάσεις του δικαστηρίου [τελευταία επίσκεψη: 20.04.2021]

και πρόσφορα για την αναγνώριση, άσκηση ή υπεράσπιση δικαιώματος ενώπιον δικαστηρίου (αρχή της αναγκαιότητας), και δη ενόψει της συγκεκριμένης δίκης που εκκρεμεί. [...] Τα δεδομένα, επίσης, δεν πρέπει να είναι περισσότερα από όσα είναι απολύτως απαραίτητα για την υπεράσπιση του δικαιώματος (αρχή της αναλογικότητας). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 22 παρ.4 του ίδιου νόμου, προβλέπονται ποινικές κυρώσεις, για όποιον "χωρίς δικαίωμα επεμβαίνει με οποιονδήποτε τρόπο σε αρχείο δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα ή λαμβάνει γνώση των δεδομένων αυτών ή τα αφαιρεί, αλλοιώνει, βλάπτει, καταστρέφει, επεξεργάζεται, μεταδίδει, ανακοινώνει, τα καθιστά προσιτά σε μη δικαιούμενα πρόσωπα ή επιτρέπει στα πρόσωπα αυτά να λάβουν γνώση των εν λόγω δεδομένων ή τα εκμεταλλεύεται με οποιονδήποτε τρόπο". [...] Τέλος, πρέπει να σημειωθεί, ότι η κατά τα ανωτέρω οριοθέτηση του αξιοποίνου, με βάση το άρθρο 22 παρ.4 Ν.2472/1997, δεν έχει μεταβληθεί με τον ανάλογο περιεχομένου νεότερο Ν.4624/2019 [...], αφού στο άρθρο 38 του εν λόγω νόμου, όπου τυποποιούνται τα σχετικά αδικήματα, ορίζονται, μεταξύ άλλων, τα εξής: "1) Όποιος, χωρίς δικαίωμα: α) επεμβαίνει με οποιονδήποτε τρόπο σε σύστημα αρχειοθέτησης δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και με την πράξη του αυτή λαμβάνει γνώση των δεδομένων αυτών, β) τα αντιγράφει, αφαιρεί, αλλοιώνει, βλάπτει, συλλέγει, καταχωρεί, οργανώνει, διαρθρώνει, αποθηκεύει, προσαρμόζει, μεταβάλλει, ανακτά, αναζητεί πληροφορίες, συσχετίζει, συνδυάζει, περιορίζει, διαγράφει, καταστρέφει, τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι ενός (1) έτους, εάν η πράξη δεν τιμωρείται βαρύτερα με άλλη διάταξη. 2) Όποιος, χρησιμοποιεί, μεταδίδει, διαδίδει, κοινολογεί με διαβίβαση, διαθέτει, ανακοινώνει ή καθιστά προσιτά σε μη δικαιούμενα πρόσωπα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, τα οποία απέκτησε σύμφωνα με την περίπτωση α' της παραγράφου 1 ή επιτρέπει σε μη δικαιούμενα πρόσωπα να λάβουν γνώση των δεδομένων αυτών, τιμωρείται με φυλάκιση, εάν η πράξη δεν τιμωρείται βαρύτερα με άλλη διάταξη. 3) Εάν η πράξη της παραγράφου 2 αφορά ειδικών κατηγοριών δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα του άρθρου 9 παράγραφος 1 του ΓΚΠΔ ή δεδομένα που αφορούν ποινικές καταδίκες και αδικήματα ή τα σχετικά με αυτά μέτρα ασφαλείας του άρθρου 10 του ΓΚΠΔ, ο υπαίτιος τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός (1) έτους και χρηματική ποινή έως εκατό χιλιάδες (100.000) ευρώ, εάν η πράξη δεν τιμωρείται βαρύτερα με άλλη διάταξη." Εξάλλου, προκειμένου για αθωωτική απόφαση, ενόψει του τεκμηρίου της αθωότητας, που θεσπίζεται και από τη διάταξη του άρθρου 6 παρ.2 της ΕΣΔΑ και δεδομένου ότι αντικείμενο αποδείξεως στην ποινική δίκη αποτελεί η ενοχή και όχι η αθωότητα του κατηγορουμένου, έλλειψη αιτιολογίας, που ιδρύει τον εκ του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ.Δ' ΚΠΔ λόγο αναιρέσεως, υπάρχει είτε όταν δεν εκτίθενται στην απόφαση καθόλου ή εκτίθενται ελλιπώς ή κατά τρόπο ασαφή τα πραγματικά περιστατικά, που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, είτε όταν δεν αιτιολογεί το δικαστήριο, με σαφήνεια και πληρότητα, γιατί δεν πείσθηκε για την ενοχή του κατηγορουμένου από τα αποδεικτικά μέσα που αναφέρονται στα πρακτικά, τα οποία έλαβε υπόψη για τον σχηματισμό της κρίσεώς του. Δεν απαιτείται όμως να παρατίθενται περιστατικά, από τα οποία το δικαστήριο πείσθηκε για την αθωότητα του κατηγορουμένου. Τέλος, λόγο αναιρέσεως από το άρθρο 510 § 1 στοιχ. Ε' του ΚΠΔ συνιστά η εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως. [...].

Στην προκειμένη περίπτωση, το εκδόν την προσβαλλόμενη απόφαση Δικαστήριο της ουσίας κήρυξε αθώους όλους τους κατηγορουμένους του ότι: στη Θεσσαλονίκη στα κατωτέρω αναφερόμενα χρονικά σημεία χωρίς δικαίωμα επεξεργάστηκαν και ανακοίνωσαν σε τρίτους ευαίσθητα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, όπως είναι και τα σχετικά με ποινικές διώξεις ή καταδίκες. Συγκεκριμένα, η πρώτη κατηγορουμένη [...] [] Ακολούθως η δεύτερη κατηγορουμένη [...] προέβη στη συλλογή από τα ποινικά αρχεία δικαστηρίων, επικαλέστηκε και προσκόμισε ποινικές καταδικαστικές αποφάσεις που είχαν εκδοθεί σε βάρος των ανωτέρω προσώπων καθώς και κατηγορητήρια για παραπομπή προσώπων, κατόπιν ασκήσεως ποινικής δίωξης, στο ακροατήριο του αρμοδίου δικαστηρίου, των οποίων ασφαλώς έλαβαν γνώση οι δικαστές που συγκροτούσαν το δικαστήριο αυτό και

ο γραμματέας της έδρας, χωρίς αυτό να είναι αναγκαίο για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων της στη συγκεκριμένη αστική δίκη, [...]. Ο τρίτος (Μ. Χ.) και η τέταρτη (Δ.Μ.) των κατηγορουμένων [...] προέβησαν στη συλλογή από τα ποινικά αρχεία δικαστηρίων, επικαλέστηκαν και προσκόμισαν κατηγορητήριο για παραπομπή προσώπων, κατόπιν ασκήσεως ποινικής δίωξης, στο ακροατήριο του αρμοδίου δικαστηρίου, του οποίου ασφαλώς έλαβαν γνώση οι δικαστές που συγκροτούσαν το δικαστήριο αυτό και ο γραμματέας της έδρας, χωρίς αυτό να είναι αναγκαίο για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους στη συγκεκριμένη αστική δίκη, [...]. Για να καταλήξει στην απαλλακτική του κρίση το Δικαστήριο της ουσίας, δέχθηκε στο αιτιολογικό του, μεταξύ άλλων και τα κάτωθι, [...].

Ειδικότερα, στη σελίδα 23 αυτής, όπου παρατίθεται η μείζων νομική σκέψη του, [...] αναφέρονται, κατά λέξη, τα εξής: "...Η ανωτέρω άρση της υποχρέωσης λήψης άδειας από την Αρχή για επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σε περιπτώσεις που κατ' εξαίρεση επιτρεπόταν η επεξεργασία αυτή σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 7 του Ν. 2472/1997 σε συνδυασμό με το άρθρο 2§1 του νέου ΠΚ, ο οποίος τέθηκε σε εφαρμογή από την 1-7-2019 σύμφωνα με το οποίο "Αν από την τέλεση της πράξης ως την αμετάκλητη εκδίκασή της ίσχυαν περισσότερες διατάξεις νόμων, εφαρμόζεται αυτή που στη συγκεκριμένη περίπτωση οδηγεί στην ευμενέστερη μεταχείριση του κατηγορουμένου", καθιστά την επεξεργασία ευαίσθητων δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, που είναι αναγκαία για την αναγνώριση, άσκηση ή υπεράσπιση δικαιώματος ενώπιον δικαστηρίου ή πειθαρχικού οργάνου ανέγκλητη, καθώς ελλείπει πλέον η προϋπόθεση χορήγησης άδειας της Αρχής για την επεξεργασία των ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων στις ανωτέρω περιπτώσεις, με συνέπεια μέχρι την νομοθέτηση από το κράτος των προϋποθέσεων για την επιτρεπτή επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, να μην απαιτείται η άδεια της Αρχής προς τούτο, δεδομένου ότι από τη θέση σε ισχύ του Γενικού Κανονισμού Προσωπικών Δεδομένων στερείται πλέον της αρμοδιότητάς της αυτής". Περαιτέρω, στη συνέχεια του αιτιολογικού της προσβαλλόμενης αποφάσεως [...] επαναλαμβάνονται, κατά λέξη, τα εξής: "...Συνεπώς κατ' εφαρμογή του άρθρου 2§1 νέου Π.Κ., ο οποίος άρχισε να ισχύει από 1-7-2019 και ήδη είχε αρχίσει να ισχύει κατά την εκδίκαση της παρούσας υπόθεσης (2-7-2019), η ανωτέρω πράξη των κατηγορουμένων με την κατάργηση της προϋπόθεσης της λήψης άδειας από την Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων για την επεξεργασία αρχείου προς το σκοπό υπεράσπισης δικαιώματος σε εκκρεμή δίκη, καθίσταται ανέγκλητη και άρα στην προκειμένη περίπτωση είναι επιτρεπτή η χρήση των αρχείων αυτών και δεν πληρούται η αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος του άρθρου 22 Ν. 2472/1997". Τέλος δε στη σελίδα 35 της προσβαλλόμενης αποφάσεως τονίζεται "...Επειδή το Δικαστήριο κρίνει ότι η πράξη των κατηγορουμένων, μετά τις 25-5-2018 που έπαψε να αποτελεί προϋπόθεση για τις περιπτώσεις της κατ' εξαίρεση επιτρεπτής επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα η Άδεια της Αρχής Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων, κατέστη ανέγκλητη...". Όπως, κατά τα άνω έκρινε η προσβαλλόμενη απόφαση και δη, ότι η πράξη του άρθρου 22 παρ.4 του Ν.2472/1997 κατέστη ανέγκλητη, λόγω της μεταγενέστερης της τέλεσης της επίδικης αξιόποινης πράξης (που αφορά παράβαση της ανωτέρω διάταξης) κατάργησης της προβλεπόμενης στο άρθρο 7 του ως άνω νόμου υποχρέωσης λήψης άδειας από την Αρχή δεδομένου προσωπικού χαρακτήρα για την επεξεργασία ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων (από τις 25-5-2018), εσφαλμένα ερμήνευσε την εν λόγω ουσιαστική ποινική διάταξη του άρθρου 22 παρ.4 Ν.2472/1997 αλλά και αυτήν του άρθρου 2 παρ.1 του Π.Κ. Και τούτο, διότι: Η πράξη που αποδίδεται στους κατηγορουμένους φέρεται τελεσθείσα κατά τα έτη 2014 και 2015, ενώ η διάταξη του άρθρου 7 του ως άνω νόμου συνιστά εξωποινική διάταξη, η οποία δεν φέρει ποινικό χαρακτήρα και δεν αποτελεί στοιχείο της νομοτυπικής περιγραφής του αδικήματος του άρθρου 22 παρ.4 του ως άνω νόμου, αλλά τμήμα του διοικητικού χαρακτήρα ρυθμίσεων του νόμου αυτού, η δε αρχή της αναδρομικότητας του επεικέστερου νόμου του άρθρου 2 παρ. α' Π.Κ. δεν καταλαμβάνει εξωποινικές διατάξεις, αλλά μόνο τις διατάξεις αμιγώς ποινικού χαρακτήρα, αφού, όταν μεταβληθεί ο απαγορευτικός ή επιτακτικός κανόνας δικαίου, ο

οποίος επιβάλλει μια υποχρέωση, τότε δεν καταλύεται το αξιόποινο της πράξης, που συνίσταται σε παραβίαση της υποχρέωσης αυτής, εκτός αν προκύπτει ρητά, από τη νεότερη διάταξη, η θέληση του νομοθέτη να καταργήσει αναδρομικά τον άδικο χαρακτήρα της πράξης. Η διαφορετική θέση, την οποία υιοθέτησε το Δικαστήριο της ουσίας με την κρίση-παραδοχή, ότι λόγω της μεταγενέστερης κατάργησης της υποχρέωσης λήψης αδειάς από την Α.Π.Δ.Π.Χ. κατέστη ανέγκλητη η αξιόποινη πράξη, η οποία όμως είχε ήδη στοιχειοθετηθεί με βάση το άρθρο 22 παρ.4 Ν. 2472/1997, ενόψει της χωρίς δικαίωμα επεξεργασίας ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων, συνιστά εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή των προαναφερθεισών ουσιαστικών ποινικών διατάξεων και, ως εκ τούτου, ιδρύεται ο εκ του άρθρου 510 παρ.1 στοιχ. ε' ΚΠΔ λόγος αναιρέσεως για ευθεία παράβαση αυτών. Πρέπει, επομένως, να γίνει δεκτός ο σχετικός πρώτος λόγος της αιτήσεως αναιρέσεως του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, ως βάσιμος, [...].»

Παρατηρήσεις

1. Η παρούσα απόφαση του Αρείου Πάγου αφορά την κρίση του δικαστηρίου για την προσκόμιση σε εκκρεμή πολιτική δίκη ποινικών καταδικαστικών αποφάσεων και κατηγορητηρίων, με σκοπό την υπεράσπιση δικαιώματος ενώπιον του δικαστηρίου. Δεδομένου ότι η νομοθεσία για την προστασία των προσωπικών δεδομένων έχει αλλάξει, αναζητείται, κατά πόσο η πράξη του άρ. 22 παρ. 4 ν. 2472/1997 καθίσταται πλέον ανέγκλητη.
2. Το ακυρωτικό δικαστήριο αναίρεσε την απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Θεσσαλονίκης, με την οποία αθωώθηκαν ομόφωνα οι κατηγορούμενοι για την παράβαση του άρ. 22 παρ. 4 ν. 2472/1997. Το σκεπτικό της προσβαλλόμενης απόφασης ήταν ότι με τον νέο ν. 4624/2019 καταργήθηκε η υποχρέωση λήψης αδειάς από την Αρχή για την κατ' εξαίρεση επεξεργασία ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων, την οποία προέβλεπε το άρ. 7 παρ. 2 στοιχ. γ' του ν. 2472/1997, όπως επίσης και οι ποινικές κυρώσεις του άρ. 22 του ίδιου νόμου. Επομένως, εφόσον δεν προβλέφθηκε στο νέο νόμο η υποχρέωση για προηγούμενη λήψη αδειάς από την Αρχή, και σε συνδυασμό με το άρ. 2 παρ. 1 ΠΚ για την αναδρομική εφαρμογή του ευμενέστερου νόμου, η επεξεργασία των δεδομένων του άρ. 10 Γενικού Κανονισμού Προστασίας Δεδομένων (στο εξής: ΓΚΠΔ) είναι επιτρεπτή και η πράξη καθίσταται ανέγκλητη.
3. Πράγματι με το άρ. 84 του ισχύοντος, από την 29η.8.2019, ν. 4624/2019 (ΦΕΚ Α' 137/29.8.2019) και το νέο κανονισμό ΕΕ 679/2016, καταργήθηκε ως προαπαιτούμενο για την επεξεργασία των ευαίσθητων (ειδικής κατηγορίας πλέον κατά τον κανονισμό αυτό) προσωπικών δεδομένων, η άδεια της Αρχής, η οποία πλέον έχει ελεγκτικό ή κυρωτικό έργο². Ωστόσο, όπως επισημαίνει και ο Άρειος Πάγος, η διάταξη του άρ. 7 παρ. 2 στοιχ. γ' δεν ανήκει στη νομοτυπική μορφή του άρ. 22 παρ. 4 ν. 2472/1997, αλλά αποτελεί διοικητική διάταξη. Η ΑΠ 813/2020 θεώρησε, ότι εξωποινικές διατάξεις δεν υπάγονται στη ρυθμιστική εμβέλεια της αρχής της αναδρομικότητας του επιεικέστερου νόμου, που βρίσκει έκφραση στο αρ. 2 παρ. 1 ΠΚ, αλλά μόνο διατάξεις αμιγώς ποινικού χαρακτήρα. Η νομολογία του ΑΠ δεν έχει υπάρξει πάγια κατά την αντιμετώπιση όμοιων καταστάσεων. Έχει υποστηριχθεί και η αντίθετη άποψη, ότι με το άρ. 84 του νέου ν. 4624/2019, σε συνδ. με το άρ. 2 παρ. 1 ΠΚ, οι πράξεις των παρ. 1 και 2 του άρ. 22 του ν. 2472/1997 κατέστησαν ανέγκλητες³.

² Στούμπου Θεώνη-Παναγιώτα, «Χρήση προσωπικών δεδομένων ως αποδεικτικών μέσων.», δημοσιευμένο σε: Πέργαμος - <https://pergamos.lib.uoa.gr/> [τελευταία επίσκεψη 20.04.2021].

³ ΑΠ (Τμ. Ε) 40/2020, δημοσιευμένη σε: Ιστοσελίδα Αρείου Πάγου — www.areiospagos.gr, όπου δημοσιεύονται αποφάσεις του δικαστηρίου [τελευταία επίσκεψη: 20.04.2021]

4. Επιπλέον, όπως επισημαίνει το ακυρωτικό δικαστήριο, όταν μεταβάλλεται ο απαγορευτικός κανόνας δικαίου, δεν καταλύεται και το αξιόποινο της πράξης, εκτός εάν αυτό ορίζεται ρητά στη νεότερη διάταξη. Εν προκειμένω, ο νομοθέτης δεν ήθελε να καταργήσει το αξιόποινο της πράξης αυτής, αφού στο άρ. 38 παρ. 3 του νέου ν. 4624/2019 προβλέπονται επίσης ποινικές κυρώσεις για όσους επεμβαίνουν με οποιονδήποτε τρόπο σε σύστημα αρχειοθέτησης δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, σχετικών με ποινικές καταδίκες και αδικήματα, χωρίς όμως η επέμβαση αυτή να εδράζεται σε δικαίωμα που αναγνωρίζεται από τον νόμο. Με τη θέση σε ισχύ του ΓΚΠΔ και ιδιαίτερα της Οδηγίας 680/2016, αυξήθηκε η προστασία των δεδομένων κάθε προσώπου σε βάρος του οποίου ασκήθηκε ποινική δίωξη ή καταδικάσθηκε⁴. Τίθεται ως ουσιαστική προϋπόθεση για τη χορήγηση σε τρίτους αντιγράφου δικαστικών αποφάσεων (πολιτικών-ποινικών), των πρακτικών και των λοιπών εγγράφων της δίκης το έννομο συμφέρον. Στην έννοια του έννομου συμφέροντος εντάσσεται κάθε δικαίωμα του αιτούντος, ιδιωτικού ή δημοσίου δικαίου. Δεν υφίσταται, λοιπόν, έννομο συμφέρον όταν η χορήγηση αντιγράφου είναι ανώφελη, περιττή ή μη αναγκαία για τον αιτούντα. Επομένως, σε περίπτωση που προσκομιστεί σε δικαστήριο αντίγραφο από το αρχείο του δικαστηρίου χωρίς έννομο συμφέρον του αιτούντος, απορρίπτεται ως απαράδεκτο⁵.

5. Με τα δεδομένα αυτά, ορθώς το Δικαστήριο του Αρείου Πάγου αναίρεσε την προσβαλλόμενη απόφαση. Οι κατηγορούμενοι συνέλεξαν και προσκόμισαν στο δικαστήριο προσωπικά δεδομένα ειδικής κατηγορίας, χωρίς να έχουν έννομο συμφέρον και χωρίς να πληρούν τις αρχές της αναγκαιότητας και της αναλογικότητας. Η παραπάνω απόφαση μάς δίνει πάντως την αφορμή να προβληματιστούμε για το ζήτημα της έκτασης εφαρμογής του άρ. 2 παρ. 1 ΠΚ και αν αυτή καταλαμβάνει διατάξεις αμιγώς ποινικού χαρακτήρα ή και εξωποινικές διατάξεις, στις οποίες παραπέμπουν οι ποινικές διατάξεις του ίδιου νόμου, όπως η διάταξη του άρ 7 παρ. 2 στοιχ. γ' του ν. 2472/1997. Το ζήτημα δηλαδή που προκύπτει, είναι εάν θα μπορούσε μια νεότερη εξωποινική διάταξη, που ορίζει τις προϋποθέσεις του αξιοποιήσιμου ενός αδικήματος και προβλέπει ευμενέστερη μεταχείριση για τον κατηγορούμενο, να ισχύσει αναδρομικά, με βάση το άρ. 2 παρ. 1 ΠΚ.

⁴ Στούμπου Θεώνη-Παναγιώτα, ό.π. υποσημ. 2.

⁵ ακριβώς ό.π.